

eller med andre Ord: før var der Lov uden, nu med Overholdelse, og at dette kom til at virke generende i mange Forhold, behøver ingen nærmere Forklaring. At Kontrollen, som bar Skylden for det Hele, heller ikke blev ubæret af Besværgingerne, er en Selvfølge; Kommissionen af 1865 forsvarede imidlertid med stor Styrke Vedbliven af Kontrol paa Landet, uden hvilken Lovens Overholdelse vilde være aldeles umulig, den vilde da, ligesom den af 1750, kun blive et dødt Bogstav. Iffebestomindre begyndte Regeringen — man maa tænke sig af Besparelsheshensyn — allerede i den nærmest paafølgende Lov af 22de Marts 1867 at gaa Kontrollen tillids; Forslaget om herefter at affkaffe den ene Assistent fik efter Behandlingen i Thinget det Tillæg, at Indenrigsministeriet kunde ophæve den hele Kontrol ad administrativ Vej, og i § 11 bestemtes, at enhver Kommunalbestyrelse, ethvert Sognekorsforstanderskab i de Limfjorden tilgrændsende Kommuner kunde udnævne en eller flere af Kommunens Beboere, som dertil vare villige, til at føre Tilsyn med Overholdelse af Fiskerilovene o. s. v. Da Finantsloven for 1869—70 i Rigsdagssamlingen 1868—69 var til Forhandling i Folkethinget, udtaltes derhos af flere Medlemmer, at den oprettede Kontrol maatte anses aldeles overflødig, og at det kommunale Tilsyn, som var indført, vilde være tilstrækkeligt til at forebygge Overtrædelser, hvilke ogsaa antoges at ville blive sjældnere m. m. Ministeriet, som maatte har været tilbøjeligt til at give efter for disse Forestillinger, indhentebe gennem de respektive Amters Oplysninger om, hvorvidt det siden 1867 var fremstredet med Forsøget paa at gjøre Limfjordskontrollen til et kommunalt Anliggende, og ved Fremsendelsen af disse blev dette Udvalgs Formand af daværende Indenrigsminister Estrup i Skrivelse af 17de April 1869 affordret Betænkning „om Betydningen af de for Udvælsen af Fiskeriet i Limfjorden givne Lovbestemmelser, og om sammes Overholdelse vilde blive udfat for væsentlig Fare ved Ophævelsen af den bestaaende Statskontrol“. Denne Betænkning, som findes aftrykt i Tidsskrift f. Fiskeri 5te Aarg. S. 64—99, skulle vi, da den særlig angaar det her behandlede Spørgsmaal, tillade os at anbefale til Opmærksomhed som yderligere oplysende. I Skrivelse af 23de Juni f. A. tilkjendegav Ministeren, at han havde besluttet at gjenoptage det samme Forslag til Bevilling for Kontrollen som i de nærmest foregaaende Finantsaar, og saaledes er det senere uforandret vedblevet, saa at det tør forventes, at Institutionen har fundet fornøden Anerkjendelse til at vinde Fasthed. Man har al Grund til at tilskrive Kontrollen den nuværende upaaklagelige Tilstand, hvori Fiskeriet paa Limfjorden befinder sig, og til at spørge, hvorledes det, under de senere Aars tiltagende, mange Steder forcerende Fiskeridrift, næret ved de stigende Priser, vilde have fet ud, hvis der ingen Kontrol havde været; det maa erindres, at Struer er blevet til en Markedsplads for Lyfmland, med stærk Affætning.

Naar vort foran Ansøgte om, hvad der udfordres til Limfjordslovgivningens Overholdelse, kan finde Anerkjendelse, saa maa det med samme Styrke have Gylbigheid, naar der skal gives Lov for det øvrige Lands Fiskeri, til dens Opretholdelse. Det er paa Tide, at vi lade os belære af Erfaringen, som i det nærværende Tilfælde baade er langvarig, alfidig og sikker. Udvalget har under sine Bestræbelser for at udarbejde en almindelig Fiskerilov undgaaet at ty til fremmede Landes Lovgivning for at hente Stof, at ikke dets Arbejde skulde komme til at savne det nationale Præg, som karakteriserer Fortidens danske Fiskerilove, eller komme tilført ved at overføre Bestemmelser fra andre Landes størreartede Fiskerier paa vore smaa Forhold. Vi skulle dog i det nærværende Anliggende, Kontrollen angaaende, som vi anse for saa vigtigt, at vi ville kalde det en af Lovens Grundpiller, søge vort Standpunkt støttet ved at henvise til fremmede Landes Lovgivning, og vi finde da hos vore Naboer til begge Sider, at Fiskerilovens Overholdelse der sikres ved et skarpt Tilsyn. Vi finde det ikke nødvendig at gaa dybere i Detailen for hvert især af Landene, men skulle, for at undgaa en for vidt dreven Udførlighed, alene henvise til vort Naboland Preussen, hvis rigtignok overhovedet kraftige Administration Enhver maa yde Anerkjendelse. De under Forslagets § 7 forbudne tyffe „Zeefen“, som i 1870 bortvistes fra de „erobrede“ Hertugdømmers Fjorde indenfor nøiagtig dragne Linier, — saasom i Kielerfjord mellem Büll og Stein — ere endnu tilladte i de gammelpreussiske Lande, f. Ex. Stettiner Haff, dog ikke indenfor en vis Afstand fra Kysten; disse Forbud overholdes ved et strængt Polititilsyn, og det er Øvrighedene overladt at bestikke særlige Opsigtsførere til Kontrol med disse saavel som andre Fiskerier, hvor det gjøres behov; se nærmere Circul. des deutschen Fischerei-Vereins 1873 Nr. 6*).

Det er en Nødvendighed, at der kommer Fasthed og Tryghed ind i vor Fiskerilovgivning, derved fornemmelig, at den tilstaar al den Frihed, som kan bestaa med den Retsbeskyttelse, den skal tilvejebringe; Befolkningen vil da snart lære at agte den og sætte Pris paa den. Men dette Gode opnaaes ikke uden ved stræng Haandhævelse af dens Bud, og denne atter ikke uden en særlig Kontrol;

*) Exempelvis kan fremdeles anføres, at de irske Fiskerier ere underlagte 2 Inspektorer, og at Tilsynet med de kanadiske Fiskerier i 1872, ifølge den officielle Beretning, kostede 43,683 Dollars, over 160,000 Kroner.